

Sygn. akt IV Ka 150/17

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 21 kwietnia 2017 r.

Sąd Okręgowy w Świdnicy w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący:	SSO Mariusz Górski
Protokolant:	Ewa Ślemp

po rozpoznaniu w dniu 21 kwietnia 2017 r.

sprawy **K. O.**

córki M. i J. z domu C.

urodzonej (...) w K.

obwinionej z art. 124 § 1 k.w.

na skutek apelacji wniesionej przez obrońcę obwinionej

od wyroku Sądu Rejonowego w Kłodzku

z dnia 9 stycznia 2017 r. sygnatura akt VI W 727/15

I. zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że:

- 1) wartość szkody wyrządzonej działaniem obwinionej ustala na kwotę nie większą niż 360 zł;
- 2) uchyla rozstrzygnięcie oparte na zasadzie art. 124 § 4 k.w. a zawarte w punkcie II dyspozycji;

II. w pozostałym zakresie tenże wyrok utrzymuje w mocy;

III. zasądza od obwinionej K. O. na rzecz oskarżyciela posiłkowego A. Ś. 700 złotych tytułem udziału pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym;

IV. zwalnia obwinioną od ponoszenia wydatków związanych z postępowaniem odwoławczym, zaliczając je na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt IV Ka 150/17

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem K. O. została uznana za winną tego, że w dniu 23 maja 2015 roku w miejscowości (...) dokonała umyślnego uszkodzenia drzwi zewnętrznych do posesji na kwotę 360 złotych, działając na szkodę A. Ś., to jest czynu z art. 124 § 1 k.w. i za to na podstawie art. 124 § 1 k.w. przy zastosowaniu art. 39 § 1 i 2 k.w. wymierzono obwinionej

karę nagany. Nadto, na podstawie art. 124 § 1 k.w. orzeczono wobec niej obowiązek zapłaty na rzecz A. Ś. kwoty 360 złotych tytułem równowartości wyrządzonej szkody.

Powyższy wyrok zaskarżył obrońca obwinionej, zarzucając:

1. błąd w ustaleniach faktycznych przyjętych za podstawę orzeczenia, mających wpływ na jego treść, polegający na przyjęciu, iż obwiniona dopuściła się zarzucanego jej czynu pomimo braku jednoznacznych dowodów w tym zakresie;
2. naruszenie art. 198 k.p.k., 201 k.p.k. w zw. z art. 42 k.p.w s.w. poprzez wydanie orzeczenia na podstawie niepełnej i sprzecznej opinii biegłego z dnia 11 kwietnia 2016 roku;
3. obrazę prawa procesowego mającą istotny wpływ na treść wydanego orzeczenia, tj. art. 4, 5 § 2 oraz 177 k.p.k. poprzez bezzasadne pominięcie dowodów przemawiających na korzyść obwinionej oraz rozstrzygnięcie niedających się usunąć wątpliwości na niekorzyść obwinionej;
4. naruszenie art. 124 § 4 k.w. poprzez jego zastosowanie i orzeczenie kwoty 360 złotych tytułem odszkodowania, gdy szkoda nie wystąpiła w tej wysokości.

W konsekwencji skarżący wniósł o:

1. uniewinnienie obwinionej od popełnienia zarzucanego jej czynu, ewentualnie,
2. uchylenie zaskarżonego wyroku i przekazanie sprawy Sądowi I instancji do ponownego rozpoznania.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje.

Apelacja zasługuje na częściowe uwzględnienie.

Stwierdzić należy, iż wbrew twierdzeniom skarżącego sprawstwo i wina obwinionej nie budzą wątpliwości. Wskazują na to zarówno zeznania świadków: A. Ś., J. Ś., Z. D. i T. S., jak również nagranie uzyskane z monitoringu. Wykroczenie z art. 124 § 1 k.w. polega na umyślnym zniszczeniu, uszkodzeniu lub czynieniu niezdatnej do użytku cudzej rzeczy. Czyn ten ma charakter skutkowy, bowiem przypisanie odpowiedzialności za jego popełnienie uzależnione jest od wystąpienia szkody.

W niniejszej sprawie na pierwszym nagraniu z kamer monitoringu wyraźnie widać, jak obwiniona rzuca kamieniami w drzwi pokrzywdzonego. Z kolei, analiza drugiego nagrania nie daje podstaw do jednoznacznego stwierdzenia, że obwiniona uderzyła w drzwi pokrzywdzonego i miała z nimi bezpośredni kontakt. Widok z kamery został przesłonięty daszkiem, co znacznie ogranicza ustalenie przebiegu zdarzenia. Nadto, świadek T. S. zeznał, że obwiniona nie uderzyła w drzwi siekierą, gdyż zdążył jej wyrwać narzędzie z ręki. Usłyszał huk, jednak nie był w stanie precyzyjnie wskazać, co było jego przyczyną.

Należy też wspomnieć, iż Sąd Okręgowy nie podziela stanowiska skarżącego w zakresie, w jakim stwierdził on, iż osobą, która powstrzymywała obwinioną od działania, jest D. O.. Przeczą temu zeznania Z. D. i T. S., na co Sąd Rejonowy wskazał w uzasadnieniu.

Z uwagi na powyższe stwierdzić należy, iż swym zachowaniem K. O. wypełniła znamiona wykroczenia określonego w art. 124 § 1 k.w. Nie ma bowiem wątpliwości, iż rzucanie kamieniami – na co wyraźnie wskazuje pierwsze z uzyskanych nagrań – skutkowało powstaniem uszkodzeń, przy czym odrębną kwestią jest ustalenie wartości tej szkody.

W przypadku zachowania polegającego na zniszczeniu, uszkodzeniu cudzej rzeczy wartość powstałej szkody ma szczególny wpływ na ustalenie prawidłowej kwalifikacji prawnej. Wykroczenie stypizowane w art. 124 § 1 k.w. jest czynem przepołowionym, zatem kształtowanie się odpowiedzialności na podstawie tego przepisu wchodzi w rachubę, jeśli wartość szkody nie przekracza ¼ minimalnego wynagrodzenia. Jeśli przewyższa ona tę kwotę, sprawca dopuszcza się przestępstwa wskazanego w art. 288 k.k. W niniejszej sprawie Sąd Rejonowy przyjął, iż wartość szkody

wyniosła 360 złotych, choć zeznania świadka J. K., który dokonał naprawy uszkodzonych drzwi, świadczą o tym, iż wykonana przez niego usługa kosztowała 738 złotych. Istniejące w niniejszej sprawie wątpliwości w zakresie wartości powstałej szkody nie zostały dostatecznie wyjaśnione. Jednakże, należy podkreślić, iż Sąd Rejonowy przyjął korzystną z perspektywy obwinionej wartość uszkodzeń, skutkującą pociągnięciem jej do odpowiedzialności wykroczeniowej.

Z kolei zarzut skarżącego dotyczący opinii biegłego z dnia 11 kwietnia 2016 roku należy uznać za trafiony. W ocenie Sądu Okręgowego opinia ta jest niepełna i niekonsekwentna. Przedstawione przez biegłego wnioski nie są zbieżne z zeznaniami J. K.. Świadek stwierdził, iż wymienił zamek, szybę, zawiasy i polakierował drzwi. Natomiast biegły zaprzeczył, jakoby powyższe czynności zostały wykonane. Jego zdaniem naprawienie szkody w niniejszej sprawie polegać powinno wyłącznie na wymianie rygla elektromagnesu i zamalowaniu zewnętrznej części drzwi. Należy także zauważyć, iż opinia nie została oparta na pełnym materiale dowodowym. Mimo, iż biegły nie wziął pod uwagę zeznań wszystkich świadków złożonych na rozprawie, jak również nie miał do dyspozycji nagrań zdarzenia, uzyskanych z kamer monitoringu pokrzywdzonego, nie zlecono mu sporządzenia opinii ponownej czy uzupełniającej. Nadto, biegły przystąpił do oględzin drzwi dopiero 5 kwietnia 2016 roku, a więc ponad 10 miesięcy po zdarzeniu, które jest przedmiotem niniejszej sprawy, co bez wątpienia mogło mieć wpływ na wnioski zawarte w opinii.

Na podstawie zebranego dotychczas materiału dowodowego Sąd Okręgowy nie był w stanie dokładnie określić wysokości szkody wyrządzonej wykroczeniem. Należy podkreślić, iż próba precyzyjnego ustalenia tej wartości prowadziłaby do nieuzasadnionego przedłużania postępowania, co w konsekwencji prowadzić mogłoby do jego umorzenia z uwagi na przedawnienie karalności popełnionego przez obwinioną wykroczenia. Natomiast, wyliczenia przedstawione przez biegłego R. F. w zestawieniu z zeznaniami świadka J. K. pozwalają na stwierdzenie, iż w niniejszej sprawie szkoda nie przewyższyła kwoty 360 złotych, bowiem tyle miały wynosić koszty wymiany zamka i pomalowania drzwi, powiększone o koszty wykonanej usługi i transportu. Dlatego też Sąd Okręgowy dokonał zmiany opisu czynu, przyjmując, iż wartość szkody wyrządzonej działaniem obwinionej ustala na kwotę nie większą niż 360 złotych.

Konsekwencją powyższej zmiany było uchylenie obowiązku zapłaty równowartości wyrządzonej szkody. Należy stwierdzić, iż zgodnie z art. 124 § 4 k.w. orzeczenie powyższego obowiązku nie ma charakteru obligatoryjnego i jest wyłącznie uprawnieniem sądu. Jednocześnie, brak rozstrzygnięcia w zakresie naprawienia szkody nie pozbawia pokrzywdzonego możliwości dochodzenia odszkodowania na gruncie postępowania cywilnego.

Z uwagi na złożony przez oskarżyciela posiłkowego wniosek dotyczący zwrotu poniesionych kosztów zastępstwa procesowego, Sąd zasądził od obwinionej K. O. kwotę 700 złoty na rzecz A. Ś. tytułem udziału jego pełnomocnika w postępowaniu odwoławczym. Powyższa kwota nie przekracza stawki wynikającej z § 11 ust. 2 pkt 4 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 22 października 2015 roku w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. z 2015 r. poz. 1800 z późn. zm.).

Sytuacja majątkowa obwinionej, jak również konieczność uregulowania kosztów zastępstwa procesowego zasądzonych na rzecz oskarżyciela posiłkowego uzasadnia zwolnienie jej od ponoszenia wydatków w postępowaniu odwoławczym.